

Sygn. akt II AKa 245/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SA Dorota Wróblewska

Sędziowie: SA Krzysztof Noskowicz

SA Włodzimierz Brazewicz (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Sidorko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w G. del. do Prokuratury Krajowej w G. P. Z.

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2021 r.

sprawy

A. D. wnioskodawcy

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 3 czerwca 2020 r., sygn. akt **XI Ko 753/19**

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. kosztami procesu odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 245/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie XI Ko 753/19-O

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

**1STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC**

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1/	<p>Obraza przepisów postępowania tj.art.552 § 4 k.p.k. w związku z art.247 § 2 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez błędne przyjęcie, iż zatrzymanie A. D. dokonane przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego w dniu 19 marca 2019 roku było niewątpliwie niesłuszne.</p>	niezasadny
2/	<p>Obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. w związku z art.410 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez błędną, dowolną i wybiórczą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na uwzględnieniu i przywołaniu w treści uzasadnienia tylko i wyłącznie okoliczności korzystnych dla wnioskodawcy z pełnym pominięciem okoliczności niekorzystnych , co doprowadziło do wydania niesłusznego orzeczenia w sprawie.</p>	niezasadny
	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.</p> <p>Autor apelacji nie odniósł się w żadnym jej fragmencie do dowodów przeprowadzonych przed Sądem I instancji, nie odniósł się do zeznań wnioskodawcy, tym samym należy przyjąć, iż nie kwestionował ani prawdziwości tych zeznań, jaki i opinii sądowo – psychiatrycznych,</p>		

jakie zostały przeprowadzone przez Sąd Okręgowy.

Argumentacja zawarta w apelacji odnosi się w głównej mierze do oceny postanowienia Sądu Okręgowego Gdańsk- Południe w Gdańsku z dnia 5 czerwca 2019 roku w sprawie XI Kp353/19, mocą którego zatrzymanie A. D. uznano za niezasadne.

Również wniosek prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania co do wnioskodawcy nie został uwzględniony przez Sąd Rejonowy Gdańsk- Południe w Gdańsku, a w uzasadnieniu tego wniosku sąd ten stwierdził, iż brak jest w sprawie obawy matactwa. W uzasadnieniu tej decyzji procesowej wskazano, że podejrzany od samego początku miał świadomość prowadzonego przeciwko niemu od 2016 roku postępowania , w sprawie zabezpieczono dokumenty i przesłuchano świadków. W ocenie Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku występował również brak realnej groźby wymierzenia surowej kary.

Złożone na to postanowienie przez oskarżyciela zażalenie nie zostało uwzględnione i Sąd Okręgowy w dniu 10 kwietnia 2019 roku zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.

Z uzasadnienia apelacji wynika, że jej autor nie potrafi się zgodzić do chwili obecnej z decyzjami odnośnie zatrzymania A. D. i braku zgody na tymczasowe aresztowanie.

Gdyby nie profesjonalny charakter organu składającego niniejszą apelację można byłoby odnieść wrażenie, że rozpoznawany środek zaskarżenia odnosi się do wcześniej wskazanych decyzji procesowych,

nie zaś do wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku, wydanego w dniu 3 czerwca 2020 roku w sprawie XI Ko 753/19-O.

Dlatego też Sąd Apelacyjny nie badał ani zasadności postanowień w przedmiocie zażalenia na zatrzymanie ani też odmowy stosowania względem wnioskodawcy tymczasowego aresztowania.

Dla Sądu I instancji stan faktyczny, który legł u podstaw rozważań był taki, że zatrzymanie A. D., dokonane w dniu 19 marca 2019 roku było niezasadne, a materiał dowodowy przedstawiony Sądowi Rejonowemu w celu tymczasowego aresztowania wnioskodawcy był tego rodzaju, że tej decyzji nie pozwalał podjąć.

W zasadzie na powyższych stwierdzeniach można by zakończyć zasadniczą część polemiki z uzasadnieniem apelacji, jednak podniesione w środku zaskarżenia „argumenty” i sposób ich wyrażania pod adresem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku oraz Sądu Okręgowego w Gdańsku wymagają poczynienia dalszych uwag o charakterze ustrojowym w celu przypomnienia, iż celowo niektóre decyzje podejmowane podczas czynności procesowych zostały albo wyjęte z gestii organów ścigania (prokuratura właśnie do nich należy) i oddane organom wymiaru sprawiedliwości, lub też zastrzegły kontrolę decyzji organów ścigania przez wymiar sprawiedliwości.

W oparciu o art. 10 konstytucji RP ustrój Rzeczypospolitej Polskiej opiera się na podziale i równowadze władzy ustawodawczej, władzy wykonawczej i władzy sądowniczej.

Z kolei zgodnie z art. 173 Ustawy Zasadniczej Sądy i Trybunały są władzą odrębną i niezależną od innych władz.

Zgodnie z niekwestionowanym poglądem doktryny, jak i orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego zasada niezależności, rozumiana jako odseparowanie organów władzy sądowniczej od czynników politycznych, nabiera szczególnego znaczenia w sferze powoływania sędziów i decydowania o konstytutywnych elementach ich statusu, jak również w płaszczyźnie samego już wymierzania sprawiedliwości. Problem zakresu niezależności władzy sądowniczej był przedmiotem szczegółowej analizy, zwłaszcza w kontekście zgodności z zasadami statuowanymi w art. 173 Konstytucji kompetencji Ministra Sprawiedliwości w zakresie nadzoru nad działalnością administracyjną sądów powszechnych. Trybunał Konstytucyjny wskazał w związku z tym na nieprzekraczalne granice ingerencji organu władzy wykonawczej, wynikające z monopolu sądów w zakresie sprawowania wymiaru sprawiedliwości, a więc dziedziny, w której sędziowie są niezawisli (TK – K 45/07). Podkreślił jednocześnie, że instytucja nadzoru administracyjnego nie może mieć w jakiegokolwiek postaci charakteru nadzoru politycznego ani też przekształcać się w formę ingerencji w działalność judykacyjną organów władzy sądowniczej. (patrz: Tuleja Piotr (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz; Opublikowano: WKP 2019)

Kolejny przepis konstytucji (art. 177) stanowi, że Sądy powszechne sprawują wymiar sprawiedliwości we wszystkich sprawach, z wyjątkiem spraw ustawowo zastrzeżonych dla właściwości innych sądów, zaś na podstawie art. 176 Konstytucji ustanowiono, że postępowanie sądowe jest co najmniej dwuinstancyjne.

Z kolei gwarancje związane z ochroną nietykalności i wolności zapewnione zostały w art. 41 konstytucji.

Doniosłość tego przepisu wskazuje na potrzebę jego zacytowania:

1 Każdemu zapewnia się nietykalność osobistą i wolność osobistą. Pozbawienie lub ograniczenie wolności może nastąpić tylko na zasadach i w trybie określonych w ustawie.

2 Każdy pozbawiony wolności nie na podstawie wyroku sądowego ma prawo odwołania się do sądu w celu niezwłocznego ustalenia legalności tego pozbawienia. O pozbawieniu wolności powiadamia się niezwłocznie rodzinę lub osobę wskazaną przez pozbawionego wolności.

3 Każdy zatrzymany powinien być niezwłocznie i w sposób zrozumiały dla niego poinformowany o przyczynach zatrzymania. Powinien on być w ciągu 48 godzin od chwili zatrzymania przekazany do dyspozycji sądu. Zatrzymanego należy zwolnić, jeżeli w ciągu 24 godzin od przekazania do dyspozycji sądu nie zostanie mu doręczone postanowienie sądu o tymczasowym aresztowaniu wraz z przedstawionymi zarzutami.

4 Każdy pozbawiony wolności powinien być traktowany w sposób humanitarny.

5 Każdy bezprawnie pozbawiony wolności ma prawo do odszkodowania.

Szczegółowa realizacja tych przepisów Konstytucji RP znalazła między innymi miejsce w stosownych przepisach Kodeksu Postępowania Karnego. Wskazać tutaj należy na art. 246 k.p.k., 249- 265 k.p.k., To również w imię realizowania wskazanych przykładowo wcześniej zasad konstytucyjnych w zakresie roli sądu w postępowaniu karnym w kodeksie postępowania karnego znalazły się regulacje:

1 zwolnienie od zachowania tajemnicy notarialnej, adwokackiej, rady prawnego, doradcy podatkowego, lekarskiej, dziennikarskiej lub statystycznej oraz tajemnicy Prokuraturii Generalnej (art. 180);

2 orzekanie o badaniach psychiatrycznych podejrzanego połączonych z obserwacją w zakładzie leczniczym (art. 203 § 2);

3 zatrzymanie pism oraz innych dokumentów związanych z wykonywaniem funkcji obrońcy (art. 225 § 3);

4 orzekanie o zniszczeniu przedmiotów i substancji niebezpiecznych (art. 232a);

5 zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów (art. 237 i n.);

6 stosowanie tymczasowego aresztowania (art. 249 i n.);

7 przedłużenie okresu tymczasowego aresztowania (art. 263);

8 orzekanie w przedmiocie wydania europejskiego nakazu aresztowania (art. 607a);

9 orzekanie w przedmiocie aresztowania jako kary porządkowej (art. 290 § 1);

10 orzekanie pieniężnej kary porządkowej wobec obrońcy lub pełnomocnika (art. 285 § 1a);

11 orzekanie przepadku przedmiotów poręczenia majątkowego oraz ściągnięcie sumy poręczenia (art. 270);

12 wydanie i odwołanie listu żelaznego (art. 281 i n.);

13 orzekanie przepadku tytułem środka zabezpieczającego (art. 323 § 3);

14 umorzenie postępowania połączone z zastosowaniem środków zabezpieczających (art. 324);

15 dopuszczenie dowodu z zeznań świadka koronnego (art. 5 u.ś.k.)

Wskazując czynności sądowe w stadium postępowania karnego, celowe jest wskazanie zasady, według której na postanowienie prokuratora zażalenie przysługuje do sądu właściwego do rozpoznania sprawy, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 465 § 2).

Od tej reguły w kodeksie postępowania karnego przewidziano wyjątki. (Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany, Opublikowano: LEX/el. 2021)

Wreszcie, spływając poniekąd problem, należy zwrócić uwagę na rozdział 58 kodeksu postępowania karnego: Odszkodowanie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy za wadliwe należy uznać starania podjęte w apelacji, która miała w pewnym zakresie stać się odwołaniem do swoistej, nieznannej polskiej procedurze karnej „trzeciej instancji” , w której kontroli poddane miały być niewzruszalne decyzje w przedmiocie uznania za niezasadne zatrzymania A. D. oraz niezastosowanie wobec niego przez Sąd Rejonowy Gdańsk Południe w Gdańsku tymczasowego aresztowania.

Obowiązujące w Polsce przepisy kodeksu postępowania karnego nie dają uprawnień prokuratorowi do traktowania zażalenia na postanowienie wydane w trybie art. 552 i następane z rozdziału 58 ustawy karnej procesowej jako swoistej, kolejnej instancji odwoławczej w wypadku kontestowania postanowień sądu o nielegalnym czy niezasadnym zatrzymaniu lub nieuwzględnieniu wniosku o tymczasowe aresztowanie. Środek zaskarżenia w wypadku orzeczenia opartego między innymi o art. 552 §4 k.p.k. winien odnosić się do przewidzianych w tym przepisie świadczeń, a udawadnianie wadliwości decyzji podjętych w zakresie legalności i zasadności zatrzymania nie wchodzi w zakres rozpoznania Sądów II Instancji, rozpoznających środki zaskarżenia od orzeczeń wydanych na mocy rozdziału 58 k.p.k.

Ale wskazane powyżej uwagi co do roli sądów w hierarchii

organów władzy państwowej pozwalają również zwrócić uwagę – co najmniej- na niefortunność niektórych stwierdzeń zawartych w uzasadnieniu apelacji.

Dywagacje autora apelacji pod adresem Sądu Rejonowego, poświęcone błędnemu wskazaniu , że zatrzymania dokonała policja, nie zaś Centralne Biuro Antykorupcyjne są ambiwalentne dla trafności decyzji o zatrzymaniu. Istotne jest to, że na skutek orzeczenia niezawisłego sądu uznano, że decyzja prokuratora, podjęta w trybie art. **247 § 2 k.p.k.** była niezasadna.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku w całej rozciągłości akceptuje pogląd wyrażony w komentarzu do kodeksu postępowania karnego, sporządzonym pod redakcją Dariusza Świeckiego, zgodnie z którym warunkiem dochodzenia odszkodowania lub zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie nie jest zaskarżenie decyzji o zatrzymaniu i wydanie przez sąd odwoławczy orzeczenia stwierdzającego niezasadność czy nielegalność zatrzymania. Zatrzymany nie musi zatem uprzednio złożyć zażalenia na zatrzymanie, aby móc następnie dochodzić roszczeń odszkodowawczych. Dlatego też przy ocenie kwestii niewątpliwie niesłusznego zatrzymania należy ocenić, czy zastosowanie tego środka przymusu procesowego nastąpiło zgodnie z przepisami prawa, a tym samym czy nie spowodowało dolegliwości, jakiej osoba zatrzymana nie powinna była doznać. (Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany,

komentarz do art. 552 k.p.k., LEX/
el. 2021)

W tym zakresie Sąd Apelacyjny w Gdańsku w całej rozciągłości podtrzymuje pogląd wyrażony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Stanowiska tego nie zmienia oświadczenie prokuratora, wygłoszone podczas rozprawy przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w dniu 19 marca 2021 roku co do skierowania do Sądu Okręgowego w Gdańsku aktu oskarżenia przeciwko wnioskodawcy w sprawie, w której nastąpiło niezasadne zatrzymanie. Oskarżyciel nie był jednak w stanie wykazać, że skierowanie aktu oskarżenia nastąpiłoby wcześniej, gdyby nie postawa wnioskodawcy, której zatrzymanie pozwoliłoby uniknąć.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku akceptuje argumentację Sądu Okręgowego w Gdańsku, w oparciu o którą uznał, że zatrzymanie było niewątpliwie niesłuszne.

Dlatego też, uznając rozważania tego Sądu I instancji za trafne, mimo kontestacji ich ze strony apelującego, Sąd II instancji uznał za celowe zacytowanie tej argumentacji.

„Zdaniem Sądu gromadzone dowody przed zatrzymaniem A. D. nie wskazywały w żadnym razie, iż istnieje jakakolwiek przesłanka do skorzystania z instytucji zatrzymania wskazanej w art. 247 k.p.k. O ile nie budzi wątpliwości kwestia, iż wnioskodawca stał się osobą podejrzaną, to jednak brak było w sprawie jakiegokolwiek uzasadnienia dla twierdzenia, iż zachodziła uzasadniona obawa tego, że nie stawi się na wezwanie w celu przeprowadzenia niezbędnych dla aktualnego toku postępowania

czynności, czy innego utrudniania postępowania. Należy zważyć, iż wnioskodawca doskonale zdawał sobie sprawę z toczącego się od długiego już czasu postępowania, w którym z racji wykonywanych czynności zawodowych mógł pozostawać lub będzie pozostawał w zainteresowaniu organów ścigania. Racjonalnie myśląc, to gdyby rzeczywiście takie czynności chciałby przedsięwziąć, to uczynił by to już uprzednio. Ponadto znane było miejsce pobytu podejrzanego, jego zatrudnienia i nic nie wskazywało, że nie stawił by się on na wezwanie. Wnioskodawca jako osoba nie mająca dotychczas problemów z prawem, swym wcześniejszym postępowaniem nie dał jakichkolwiek znaków, czy podejrzeń, że byłby nieposłuszny wezwaniu. W tym zakresie Sąd w pełni podziela argumentację zawartą w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie XI Kp 353/19. Sąd w niniejszej sprawie nie jest związany treścią tego orzeczenia i samo jego wydanie nie oznacza uznania przedmiotowego zatrzymania za niewątpliwie niesłuszne, jednak w ocenie Sądu orzekającego jest ono w pełni przekonujące w zakresie czynionych przez ten Sąd ustaleń w zakresie dotyczącym stawienia się wnioskodawcy na wezwanie, a zebrany w sprawie materiał dowodowy, który doprowadził Sąd do wydania tego orzeczenia i jego ocena w pełni przemawiały za jego treścią. W ocenie Prokuratora w chwili wydawania decyzji zachodziła potrzeba niezwłocznego zastosowania środka zapobiegawczego. Jednak ocena tej sytuacji z obecnej perspektywy wskazuje, że takiej niezwłocznej potrzeby w rzeczywistości nie

było. Tym samym Sąd z pełnym przekonaniem stoi na stanowisku, że planowane z wnioskodawcą czynności można było wykonać z powodzeniem po uprzednim wezwaniu A. D. do stawiennictwa.”

Oceny tej w niczym nie zmieniają argumenty zawarte w uzasadnieniu apelacji, zgodnie z którymi prowadzący sprawę prokurator założył sobie równoczesne, spektakularne zatrzymanie wszystkich podejrzanych, aby (cyt.: „oczywiście teoretycznie”) uniemożliwić podanie wcześniej ustalonej wersji zdarzeń, które mogliby zacząć wyjaśnić na wieść o następujących zatrzymaniach (sic!).

Równie dobrze te teoretycznie ułożone wersje mogli zacząć wyjaśniać podczas zatrzymania każdego z nich osobno. Poza tym autor apelacji sam sobie zaprzecza, iż Sąd I instancji wadliwie zakłada, że A. D. nie stawilby się na wezwanie.

Wnioskodawca zapewne stawilby się dobrowolnie, a dywagacje autora apelacji oparte na (cyt. ;) „ Szczególnie doświadczenie życiowe i zawodowe- takiej pewności nie dawały” są zbyt mało precyzyjnymi aby obalić argumentację Sądu I instancji. Poza tym wnioskodawcy nawet nie dano szansy na wykazanie postawy procesowej, bowiem niezasadnie, nie dysponując odpowiednimi argumentami do zastosowania tymczasowego aresztowania pozbawiono jego wolności.

Jak już Sąd Apelacyjny wskazał, skierowanie do Sądu aktu oskarżenia przeciwko wnioskodawcy bez wykazania, że zatrzymanie jego przyśpieszyłoby czynności pozwalające na sporządzenie tego dokumentu

procesowego nie może zakwestionować niewątpliwie niesłusznego zatrzymania.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy w Gdańsku użył następującego sformułowania:

„Lektura akt sprawy wskazuje, iż działania Prokuratora wpisywały się w pewien przyjęty w organach ścigania standard wskazujący, że korzystanie instytucji zatrzymania w pewnych kategoriach spraw jest zasadą, a nie wyjątkiem od reguły wezwania, a to w taki właśnie sposób skonstruowany jest w tym zakresie obecnie obowiązujący Kodeks postępowania karnego. Instytucja zatrzymania jest instytucją fakultatywną, konieczną do zastosowania, gdy inne sposoby przeprowadzenia niezbędnych czynności są nieskuteczne lub istnieje naprawdę wysokie prawdopodobieństwo (nie tylko przypuszczenie), że byłyby nieskuteczne”

Ten fragment rozważań Sądu I instancji spotkał się z dość krytyczną reakcją autora apelacji, który zacytowany fragment uzasadnienia wyroku nazwał niezrozumiałym i nie mającym poparcia w realiach. Zarzucił także Sądowi, że ten nie podał, co doprowadziło go do takiego wniosku, ani też nie wskazał o jaką kategorię spraw chodzi.

Rację ma Prokurator, podnosząc, że Sąd Okręgowy w Gdańsku nie podał żadnych okoliczności na poparcie tej tezy. Wskazać jednak należy, iż w Wydziale XI Wykonawczym Sądu Okręgowego w Gdańsku rozpoznawane są sprawy o odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne pozbawienia wolności z okręgu kognicji Sądu Okręgowego w Gdańsku, tym samym wiedzę

w tym zakresie za pomocą prowadzonych tam statystyk można znaleźć.

Żeby jednak apelującemu naświetlić to zagadnienie i uczynić zrozumiałym, Sąd Apelacyjny wskaże na sprawy rozpoznane w tym Sądzie w ostatnim czasie, lub oczekujące na rozpoznanie w przeciągu kilku najbliższych tygodni:

1 II Aka 101/20 - odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne zatrzymanie, Sąd Apelacyjny sporządził uzasadnienie wyroku;

2 II Aka 335/20 - odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne zatrzymanie, Sąd Apelacyjny sporządził uzasadnienie wyroku;

3 II Aka 187/20-odszkodowanie i zadośćuczynienie za częściowo nielegalne i niesłuszne zatrzymanie, Sąd Apelacyjny sporządził uzasadnienie wyroku;

4 II Aka 401/20, (sygnatura sprawy w Sądzie I instancji XI Ko 621/19) , odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne zatrzymanie

5 Niezasadne zatrzymanie dawnego Dyrektora (...), które zakończyło się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku zasądzeniem stosownych świadczeń. (...)

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny w Gdańsku uznał, że apelacja Prokuratora nie zasługiwała na uwzględnienie, a zatrzymanie A. D. było niewątpliwie niesłuszne.

Wniosek

Zmiana wyroku i oddalenie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie	niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Oskarżyciel nie kwestionował wysokości zasądzonych świadczeń, usiłował wykazać, iż skoro zatrzymanie nie było niewątpliwie niesłuszne to nie powinno zostać zasądzone żadne świadczenie.</p> <p>Jak Sąd Apelacyjny wykazał wcześniej argumenty apelacji były niezasadne, tym samym należało się zarówno odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie.</p> <p>Ponieważ nie zaskarżono wyroku ze strony wnioskodawcy, tym samym Sąd nie ma obowiązku wykazywania prawidłowości wyliczeń co do odszkodowania, nie ma też takiego obowiązku w odniesieniu do apelacji Prokuratora, bo ten nie odniósł się do wysokości zasądzonych świadczeń. Tym samym Sąd poprzestanie na stwierdzenie, że w pełni akceptuje argumentację Sądu I instancji co do wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia.</p>		

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
1Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Obciążono Skarb Państwa.

1PODPIS